

Sándor 60 évvel ezelőtt: mivel akaratunk rosszra hajló lett, ezért aztán visszaélünk önzésünkben a magántulajdonnal -, hanem annak következtében, hogy az osztozó Isten képére és hasonlatosságára lettünk teremtve.

Ha az összegyűlők ezt másképpen látják, abba fogják hagyni az összegyűlést, mert ráébrednek, hogy tárgyaltalan az összegyűlésük. Tárgyaltalan, mert nem akarják többé tovább hordozni az Isten gondját, ami az ember gondja: az éhezőké meg az éheztetőké. Ennyit az elméletéről.

Ami pedig a gyakorlatot illeti, azt el kell kezdeni. Akármilyen szerény kezdetekkel is, de el kell indulni. Mert el se indulás esetén össze fog zavarodni az elméleti tisztánlátás is. Össze, mert igaz, amit tanultunk: a lét meghatározza a tudatot. A nem osztozó lét meghatározza a tudatunkat, s azt fogjuk mondani arra, amit nem tudunk, vagy nem akarunk megcsinálni, hogy az nem is lehetséges... vagy azt, hogy az Isten azért ezt már igazán nem is kívánhatja tőlünk.

Látod, Betlehemi Gyermeke, ennyi és ez telik csak tőlem. Persze az lenne a szép, ha ezt nem kellett volna leírnom, hanem csak úgy rábízhattam volna magam a sodrodra. De nem tehettem, mert ez nyilvános ígéretek, s itt idejében be kell fejezni a dolgokat. S ez csak akkor lehetséges, ha az ember előre leírja, ami telik tőle, s a szövegszerkesztője előtt ülve az órájára nézhet, meg arra, hogy megvan már a 12 ezer byte, és abba kell hagynia a költést akkor is, ha talán futná még néhány versre az ihletből.

Letelt az idő. A mondóka befejezve. A jászlad figyelmeztessen arra, Kisjézus, hogy el kell indulnunk. Feléd. Jászol iránt. Amen.

GYOMBOLAI MÁRTON

ÚGY SZERETNÉNK...

Úgy szeretnénk megérteni mindent,
 Úgy szeretnénk átfogni az Istent!
 Hiszen ki a Végtelennek része
 Visszavágyik mindig az egészbe.
 Betlehemi rege arról üzen nékem,
 Hogy az Egész ott lehet egy részben.
 Csak egy jászol, csak egy nyaláb szalma,
 Bamba barmok barlang-birodalma
 És egy apró tehetetlen gyermek
 Helyt adhat a végtelen Istennek,
 Mert egy vágó, nyitott emberszívben
 Elférhet és otthon van az Isten!

Ahány ember, annyi szíven zörget,

Így szeretné átjárni a földet.

Minden szívnek kicsit más az útja,

Hogy hányféle a Teremtő tudja.

A "keskeny" út mégis elég széles,

Jászoltól keresztig s a feltámadásig,

Amibe a Gonosz foga belevásik.

Így mehetünk együtt, gyakran vitatkozva,

Mégis közös célért, egymás kezét fogva,

Amíg meg nem leljük azt a Végző Kincset,

Ahová elindít s elkísér a Kisdéd...

VALÓ ZÉNÓ

JÁSZOL HELYETT...

*Az ember nem tagadja le a múltját,
 ám ha elég bölcs, akkor nem is cipeli magával!*

Most, amikor arra készülsz, hogy lelkedet ünneplőbe öltöztetve, újra körülállad a bethlehemi jászolt, és megünnepeld Jézus születését, arra kérlek, változtass egy kicsit ünnepi szokásaidon. Tudom, keresztény körökben hosszú idő óta úgy szokás, hogy Szenteste újra éljük a Megfeszített földre születését. Betlehemi istállót készítenek, kis figurákból elkészítjük a Szent család apró modelljeit, állatokat is készítenek, mert úgy tudjuk, a meleget ők lehelték a kisdédre. Dalt is énekelünk, ilyet is, olyat is, és a szívünk csordultig tele a kézzelfogható áhitattal. Pár nap elteltével pedig visszatérünk a mókuseréknek nevezett túlélési harcainkba, és csak reménykedni tudunk abban, hogy talán majd jövőre ismét képesek leszünk pár percre megállni a bethlehemi jászoltnál.

Mit szólnál hozzá, ha számodra ez a karácsony rendhagyó lenne. Kivételesen most Jézus helyett keresnél magadnak egy másik megfeszítettet. Nem kell